

{ אז נדברו }

פרשת וארא תשע"ח | גליון מספר: 365 | לסדר: "ולקחתי אתכם לי לעם והייתי לכם לאלוקים..."

להצטרפות לרשימת

התפוצה במייל,

להערות והארות:

a8447168@gmail.com

” מודים אנחנו לך על כל טיפה וטיפה שהורדת לנו... ”

זכינו לראות שבוע שעבר את ישועת ה'... המשנה עיתים ומחליף את הזמנים שפתח את אוצרות השמים ובבת אחת התחיל להריק לנו גשמי רצון ברכה ונדבה...

גשמים הם הדוגמא הכי מוחשית לקבלת תפילות!!!

הרי יהודי מבית שמש שהתפלל על גשם... וברוך ה' ירד שם גשם... אבל הגשם הרי לא ירד ממש רק בבית שמש... הוא ירד גם בכל היער הגדול שליד בית שמש... מדובר במיליוני קובים של מים נוספים שירדו במקומות שנפש אדם לא נמצאת בהם... אז מה זה? בשביל מה זה?? מה התועלת בכל הכמויות הלכאורה מיותרות האלו???

התשובה היא: הגשם הוא מדגם לתפילה שמתקבלת!! לישועה שמגיעה משמים!!

אתה איש קטן... יש לך ראש קטן... יש לך ידיים קטנות... אבל הקב"ה נתן לך ברז... **הברז הזה הוא לא בממדים הקטנים שלך... אלא בממדים אלוקיים!!!**

אתה אמנם פותח את הברז בידיים הקטנות שלך... בפה הקטן שלך... בלב הפצפון שלך... אבל הברז עצמו... השפע עצמו שיוצא הוא שפע בעוצמה ובכמות אלוקית... הוא מתרחב לכל הכיוונים ימה וקדמה צפונה ונגבה... מי שרק יהיה במאה קילומטר המרובעים שלך פתאום מקבל גשם על הראש... הוא לא יודע מאיפה זה נוחת עליו... אז זהו!!! שבמאה קילומטר שלו יש יהודי שהתפלל על גשם... והוא פתח ברז בממדים אלוקיים... בזרנוק אלוקי שמתפזר מאה קילומטר לכל עבר... תעשה משהו...

וקח בחשבון: שיש חשבונות שמים... שלכן דווקא אתה כעת לא מקבל ישועה... אבל גם אם הישועה הנקודתית שלך לא מגיעה, אבל את הברז פתחת... והזרנוק האלוקי כעת משפיע לכל עבר... ובדיקו כמו שרכב שנוסע אי שם בצומת תפוח צריך לנגב וישירם על צינור שיהודי בני ברק פתח בתפילתו... ככה יכול להיות שכעת נשמע קול ששון וקול שמחה אצל השכן... ובשורות טובות אצל הבן דוד... ממה?? מתפילה שאתה התפללת!!! ואתה כעת לא רואה ישועה מסיבות מסוימות... אבל את הברז פתחת... והוא מרעיף ישועות לכל עבר...

”ככל יום ויום בת קול יוצאת ואומרת: כל העולם כולו ניזון בקביל חנינא בני וחנינא בני די לו בקב חרוצין מערב קבת לערב קבת...” מה זה הבת קול הזו???

פשוט מאוד: זרנוק של ישועות היה יוצא מידי יום מביתו של ר' חנינא בן דוסא... זרנוק אדיר של ישועות שהתפזר לכל עבר... ריפא חולים... ופקד עקרות... שידך מעוכבים... והשיב לבבות לאביהם שבשמים... וכל הגשם של הישועות הזה הגיע דרך צינור אחד ויחיד ששמו ר' חנינא... אבל דא עקא... שמשום מה דווקא אצל ר' חנינא עצמו לא הורגש שום שינוי... הוא לא נהיה יותר בריא... והוא לא היה נראה יותר עשיר... דווקא המצב הגשמי שלו נשאר כביכול סטטי ביחס לכל מי שהיה סביבתו... כל המאה קילומטר מרובע שסביב ר' חנינא עסוקים ב"ה בשמחות שבביתם... חולפים על פניו של ר' חנינא ולא מתפנים אליו... מצטערים... אנחנו המשכנו הלאה בחיים... רק ר' חנינא נותר לאחור... ועל זה נשמעת לה בת קול קנאית שמנסרת לה בחלל העולם... הההלו יהודים יקרים... תעצרו רגע... תגידו תודה!!! כל מה שיש לכם... הכל מהתפילות של אותו יהודי... שאתם אפילו לא מתפנים להגיד לו שלום ברחוב... כי המשכתם הלאה...

כל העולם כולו ניזון בשביל חנינא בני **למרות!!!!** למרות שחנינא בני די לו בקב חרוצין מערב שבת לערב שבת... הבת קול כביכול מוחה על כבודו של ר' חנינא... היא מנסרת לה בחלל העולם... ומי מקשיב לה?? אף אחד... אבל יום יבא... ובעולם האמת כולם ידעו לגשת לשדכן הגדול... לרופא האמיתי... למלאך המושיע האמיתי שאף אחד כעת לא זקף את הישועה לזכותו...

אותו דבר אתה: מעוכב יקר... (באיזה תחום שזה יהיה...) אתה שמתפלל ועדיין לא נושע... אתה שרואה שכולם ב"ה מסתדרים בחיים... ורק אתה נשארת לך אחרון בתחנה... אתה מתפלל ומתפלל ולא רואה ישועות... אתה בטוח שכנראה כולם צדיקים והתפילות שלהם מתקבלות... ורק אתה כנראה הלא בסדר (וכל רשימות של חשבון נפש ש"אנשים טובים" מנסים להעשיר אותך) ולכן התפילות שלך נתקעות... מי יודע... יתכן מאוד שמדי יום בת קול יוצאת ומכרזת: כל העיר הזו!!! כל המשפחה המורחבת... ניזונים וממשיכים הלאה בחיים רק בזכותך בני... למרות!!! שאתה בעצמך עדיין תקועו!!! עדיין לא מסודר... בזכות האמונה שלך והתקווה המתמדת שלך באבא שבשמים למרות שאתה עדיין לא רואה את ישועתו... זה משפיע על כל העיר ועל כל הסביבה... אל דאגה!!! הם לא מקבלים את הישועה במקומך... הישועה שלך בא תבא... ובקרוי ממש... אבל לעתיד לבא... תופיע אותה בת קול ותפתיע אותך בכל מיני מניית שאתה לא תבין מה לך ולזה... כן... גם הגשם יורד במקומות שאתה בחיים לא דרכת בהם...

גליון זה נתרם בחלקו לעילוי נשמת

ר' יצחק בן רחל ע"ה

תהא נשמתו צרורה בצרור החיים.

להשתתפות בהוצאות הגליון:

בבנק:

חשבון 53957

בנק דיסקונט

סניף 106

באשראי:

”נדרים פלוס”

”קהילות”

בטלפון:

נפלתי... מעדתי... מה עכשיו? מה הלאה...??

סיפר לי יהודי מבוגר בעל תשובה... שבעבר בתור חילוני הוא היה טייס בתקופה של מלחמת יום כיפור... הוא אמר לי **דבר מדהים**: אחד מהכללים הנוקשים שהיו אז בחיל האוויר... מה קורה בטייס שעשה תרגיל... וקרה לו איזה תקלה... והוא הוצרך לעשות נחיתת אונס... וכמוכן שהוא גם נפצע...?? אז באמת מיד מגיעים חובשים... ועזרה ראשונה... ומטפלים בו טיפול ראשוני... אבל!!! **קעת בשלב זה עדיין לא לוקחים אותו לבית חולים** להמשך טיפול!!! **לא!!! עדיין לא!!!** יש משהו קודם ויותר חשוב מהבית חולים!!!

מה??? אז הדבר הראשון: החייל הפצוע והחבוש מקבל פקודה לחזור שוב פעם לתא הטייס, ותוך כדי שהוא חבוש ומוכה, הקצין נותן לו פקודה שוב להמריא!!! שוב לעשות את אותו תרגיל בעצמו!!! והפעם להשתדל לעשות את זה נכון ולנחות בשלום!!!

זהו? הפעם נחתת בשלום... הפעם הצלחת במשימה... עכשיו מזמינים אמבולנס... ואז מגיע אמבולנס עם סירנות עולות ויורדות... פיפ פיפ... יש פה פצוע... והאמבולנס מיד לוקח אותו להמשך טיפול מסור בבית החולים... תנחש למה היו עושים ככה??

מסכן... הבן אדם נפצע... במקום לטפל בו... בדיוק עכשיו אתם רוצים שהוא ימשיך הלאה?? מה התשובה?? ברגע שטייס עשה טעות באוויר!!! והוא הוצרך להיפרד מהמטוס בנחיתת אונס... **זה טראומה!!! טראומה לכל דבר!!!** אם מיד אחרי כזה אירוע... מיד יגיע אמבולנס ומיד ירחיק אותו מהזירה... ויקח אותו לבית חולים... אותו חייל ישכב בבית החולים, ועל מה הוא יחשוב כל הזמן?? אבאלע... המטוס... המטוס... איזה טראומה עברתי במטוס... וכידוע... בבית חולים יש הרבה זמן לחשוב... ובשעה שש בערב יש כיבוי אורות בבית חולים... הולכים לישון... על מה הוא יחשוב כל הלילה? איזה חלומות יבעיתו אותו בלילה?? המטוס... אבאלע... מטוס... נופלים מהמטוס... **אני ואבוי אם זה מה שיקרה!!!** זה יהיה היום האחרון שלו בתור טייס!!! הוא יהיה פגוע הלם כל החיים!! אם זה מה שיקרה החייל הזה לנצח נצחים לא יעלה על מטוס... לא בתור טייס ולא בתור נוסע...

ואסור שזה יקרה, כי חסר לנו טייסים (אז באמת היה חסר טייסים), אם כל טייס שיעשה טעות הכי קטנה... הוא יכנס למערבולת של סייטום... והוא יברח כל עוד נשמתו בו מהזירה, אנחנו יכולים לפשוט את הרגל...

אין ברירה!!! ועם כל האכזריות שבזה... חייל זה חייל!!! וחייל צריך לדעת שהוא ממשיך להיות חייל גם כשהוא קצת נפצע... ולכן גם אם קרתה פשלה... והוצרכת לעשות נחיתת אונס... ואתה פצוע וחבול... **אבל... אבל אז מה!** אנחנו לא נבהלים... אנחנו לא יוצאים מגדרנו... אז הוצרכת לעשות נחיתת אונס... **אז מה**... אז יש לך שבר בגפיים וביד... אנחנו בהחלט משתתפים בצערך... **אבל נו... אז מה**... לכן צריך לברוח?? לכן צריך לפשוט רגל?? **לכו!!! אין ברירה!!! וקעת!!! קעת ממש!!!** לא אחר כך! אלא **עכשיו דווקא עכשיו**, תוך כדי דיבור לנחיתת אונס הכושלת... אנחנו מכריחים אותך לחזור **שוב** לתא הטייס, **שוב** להמריא, **שוב** לטוס, ושוב לנחות והפעם כמו שצריך, וכמו שאתה יודע טוב ואתה לא אמור להיכשל... והנה!!! יופי... תראה איך הפעם הצלחת... אז פעם שעברה לא הצלחת אבל הפעם כן... נכון שלפני חמש דקות לא הצלחת, אבל הנה, עכשיו כן הצלחת,

אחרי שהצלחת, עכשיו אתה יכול ללכת לבית חולים להמשך טיפול, קעת!!! גם אם בבית חולים אתה תהיה קצת בטראומה... וגם אם תזכר מידי פעם באימה ברגע של הנחיתת אונס... אבל עדיין זה לא יהיה הזכרון **האחרון** שלך מתא הטייס... כי מאז הספקת שוב להיות בתא הטייס... ושוב להמריא... ושוב לנחות ובשלום...

יש בדבר הזה מסר מאוד חשוב לנפילות בעבודת ה':

נפלת??? מעדתי? אתה מזועזע מעצמך? אתה לא יודע איפה לקבור את עצמך?? הוי, כמה שאני מבין אותך... אתה מרגיש ריסק איברים רוחני... אתה קעת מתקשר בעצבנות ל-101... אתה מתקשר לאמבולנס של תשובה... אתה רוצה להשמיע סירנות של תעניות וסיגופים ותשובה שתגיע עד כסא הכבוד בשביל לכפר על מה שעשית...

הלו הלו... חכה!!! חכה!!! תבטל את הקריאה לאמבולנס... חכה עם זה... יש משהו לפני כן... דבר ראשון: תמשיך הלאה!!! דבר ראשון: תחזור בחזרה לתא הטייס ותמשיך את החיים הלאה... מחר נדבר על תשובה... אנחנו נקבע כבר עכשיו זמן למחר בצהריים בשעה חמש... שאז אנחנו מזמינים אמבולנס ושולחים אותך להמשך טיפול בבית חולים... **אבל עכשיו!!!** עכשיו אנחנו עוצרים פה רק לעזרה ראשונה נקודתית... ולכן תלך קעת לצד... תבקש סליחה מהקב"ה בדמעות... חרטת!!! וידו!!! עזיבת החטא!!! ומיד לעלות שוב על המטוס!!! ממשכיכם להמריא... ממשכיכם בתרגילים... ממשכיכם לעבוד את ה'... וממשכיכם להתמודד והפעם כן להצליח ולצלוח איפה שמקודם נכשלת... אבל הפעם באמת תתאמץ להצליח... **רק יממה שלימה לאחר!!! לאחר הנפילה**... רק אז אתה מתחיל לפתוח בכלל את הנושא, רק אז אתה מתחיל לעשות "ישיבת קבינט" מה עושים להבא...?? מה עושים כדי שזה לא יקרה להבא?? **אבל קעת!!!** מיד לאחר הנפילה אסור להתעסק עם זה!!!

אז בא נסכם הלכה למעשה: קרה מה שקרה... ואתה קעת מזועזע מעצמך איים ונורא... קעת אתה צריך עזרה ראשונה... תתפוס פינה שאף אחד לא נמצא... תעמוד מלא קומתך כדן וידיי שהוא בעמידה, תרכין ראש... ותאמר בשפה שלך, אנא ה', חטאתי עויתי פשעתי, ועשיתי כך וכך, אני מאוד מתחרט על מה שעשיתי, זה לא היה שווה, ואני מקבל ע"ע להבא לא לעשות כן, זהו!!! תוך דקה, או מקסימום שתי דקות, **אתה סיימת את הסיפור**,

עכשיו!!! ברגעים אלו... אתה עושה לעצמך שעון מעורר בפלאפון לשעה מסוימת מחר בצהריים... שאז אנחנו שוב חוזרים ופותחים את הנושא מחדש, אז אנחנו ניגש להמשך טיפול יסודי יותר... ולחשוב למה זה קרה... ואיך גורמים שזה לא יקרה...

אבל קעת!!! לאחר השתי דקות של תשובה, אתה דבר ראשון ממשיך הלאה!!! מה פירוש ממשיך הלאה? ממשיך את החיים... ממשיך להתמודד... ממשיך באותו מקום שנפלת... ו... ועושה מאמץ עליון שלא ליפול... כדי להוכיח לעצמי שאני לא לגמרי פראייער של היצר הרע... יש גבול!!! והנה הגבול!!! נפלתי -- לא עוד!! אני קעת מתגבר!!! מה שנקרא "גבר"!!!

תזכור טוב טוב את היסוד הזה!!! הנצחון הכי גדול שאתה יכול לתת ליצר הרע זה את הדכאון שאחרי נפילה... לפחות את זה אל תתן לו... מחר כשתהיה בפוקוס נדבר בשלום...

מה העניין בהסתפקות במועט???

זו שאלה שאלתית... שהרבה צעירים דורנו שואלים אותה... ואי אפשר לזלזל בשאלה הזו... בפרט שאנחנו כבר מתמודדים עם כל מיני ניסיונות רוחניים שאנחנו צריכים להתגבר על עצמנו ולקחת כמה צעדים אחורה... אז מה שכבר נקרא "דבר הרשות"... למה שנחסוך מאיתנו?? **ח טענה נכונה וצודקת!!!** אם אפשר ליהנות מהחיים... אז למה דווקא לא?? אם אפשר לחיות בבית מפואר אז למה להשאר בבית פשוט?? אם אפשר לאכול ארבע מאות סאה גוזלות

בקינוח סעודה אצל פקח בן רמליהו בשעתו... **מה העניין להתעקש לאכול רק ליטרא ירק כחזקיהו בשעתו???** בקיצור: איזו מצווה יש להסתפק במועט?? איזו מצווה זה שייך??

לאיזה שער בארוחת צדיקים זה מסונף?? לשער התורה? לשער השמחה? הגאווה? הבושה?? **השאלה הזו נשאלת בפרט עכשיו!!!** לאחר פטירתו של מרן הרב שטיינמן זיע"א... שהוא הנחיל לכולנו דוגמא אישית של הסתפקות במועט באופן חריג ויוצא דופן... והשאלה המתבקשת: מה העניין?? למה להסתפק במועט?? --

עכשיו: נקודה נוספת בעניין זה: מקובלנו שאנשים של פעם היו מסתפקים במועט בייחס להיום... ולמרות זאת היו מאושרים הרבה יותר מאשר אנחנו כיום... **זו גם נקודה שצריך להבין אותה**... למה זה ככה?? מה ההיגיון? הרי בשכל הישר זה אמור להיות ההיפך?

אני אתן לך דוגמא: לי באופן אישי יש סבתא... שכשהיא היתה בגיל שלי... ל"ע היא כבר הספיקה להיות ניצולת שואה על כל המשתמע מכך... פלוס אלמנה עם ארבעה יתומים קטנים... פלוס תינוק בן חצי שנה עם פוליו... וכל זה עוד בעניות מחרידה... **ובכל זאת!!! אחרי כל זה!!!** כשהיא מספרת לי על החיים זה נשמע שהעסק היה מאוד עליז ושמת... היא מתארת בהתלהבות איך שכל יום היא הגיעה... ושוב הניחה את הסיר על הפתילה ושוב היה אוכל לילדים...

והיא הצליחה ב"ה לגדל משפחה למרות הכל... והיא טוענת בתוקף שהיום אנחנו הרבה פחות מאושרים מאשר הם אז... והיא באמת צודקת... זה באמת נראה כך... **ואני עומד מתוסכל ושואל:** איך?? איך זה יכול להיות?? איך יתכן ששני אנשים נמצאים באותו דור... אחד עבר צרות רבות כנהר כפשוטו והוא פשוט מאושר... טוב לו... הוא רק שמח עם **מה שיש**... ואילו השני... נמצא באותו דור... והוא מקבל הכל על כפית של זהב... והוא עצבני? ממורמר...? מתלונן כל הזמן... ולא טוב לנו... תסכים איתי שבגגדול אנחנו מסתובבים עם פרוצור חמוץ... לא... לא טוב לנו... המשפט שאנחנו אומרים הכי הרבה זה "יהיה טוב..." יהיה... **איך זה יכול להיות??**

בשלמא: היית אומר לי שיש כאן פער של שבע מאות שנה בינינו... ואז המושגים היו אחרים לגמרי... אבל לא!!! זה סבתא שלי וסבא שלך!! עד מאה ועשרים!! זה אנשים שאנחנו מכירים אותם... מדברים איתם... ויש לכל אחד מאיתנו את הדוגמאות האישיות המוכרות לו... מהסבא והסבתא שלו... רק תדבר עם הדור הקודם ותראה איך הם היו מאושרים באפס תנאים לעומתנו... איך יכול להיות כאלו פערים בלתי נתפסים?? איך יכול להיות שבדור אחד יש בן אדם אחד שאיבד את כל משפחתו ועבר את כל השואה... והוא כל היום שמח במה שיש... ועומד מולו אדם שקיבל הכל על מגש של כסף וכל הזמן מתלונן על מה שאין?? השאלה

הזו הטרידה אותי זמן רב!!! **ולא סתם זה הטריד אותי**... כי זה נפקא מינה מאוד גדולה בשבילי... סו"ס אני רוצה לחיות טוב... ויש לי פה קונפליקט... אני בחחחחחיים לא הייתי רוצה להחליף עם סבתא שלי את כל מה שהיא עברה בחיים... אבל כן הייתי רוצה בנתונים הטובים שלי לקבל קצת מהשמחת חיים שיש להם... מהאושר הפנימי של הדור הקודם... האם יש סיכוי?? או לא??

האם חייבים להסתפק במועט...??

לפני כמה שנים הייתה לי ישועה פרטית באיזה נושא... ומתוך "אהבת הנס" קבלתי ע"ע קבלה טובה... שאני מתחיל להקפיד מכאן ואילך שלא ליהנות מחשמל של שבת... אבל מה אעשה... אין לי כסף לקנות מצבר... אז אין ברירה... יושבים בחושך... שנה שלימה התרגלתי לחיות בלי חשמל בשבת!!! בחורף קצת רעדנו מקור... וישבנו לאור צלליות הנרות... ואז הגיע הקיץ... והתחלנו להתבשל בחום כמאכל בן דרוסאי... בלי מזגנים... בלי מאווררים... וזה כבר נהיה בלתי נסבל. החלטתי שאני קונה מצבר!!! אבל לא היה לי תקציב... (יותר נכון: לא היה לי מספיק תקציב של בטחון שזה יחזור...) אז קניתי מצבר מאוד מאוד קטן!!! ממש מינימלי!!! (שתאם את מדת הבטחון שהיתה לי באותו זמן) שמספיק רק למקרר... ולחמש שעות של תאורה... ועוד איזה תשע שעות של מאווררים... **וכעת מתחילה המשימה:** קניתי שעון מעורר... והתחלתי לתכנן את השבת לפי דקות... שהאור ידלק בדיוק בשעתיים של הסעודה... לא לפני ולא אחר... ואח"כ ידלק המאוורר לשעה וחצי בסלון ויכבה... וכשהוא יכבה... אז בדיוק ידלק המאוורר בחדר שינה... בקיצור: זו אחת מהעבודות הקשות שבמקדש...

השבת פרשה כנפיה על ביתי הקטן!!! והנה... אני מגיע עם המלאכים לביל שבת... ועדיין חושך... אני רק מתחיל שלום עליכם... הופה!! האור נדלק... איזה התלהבות!!! יופי... בדיוק בזמן הוא נדלק... (תכנס לדקדוקי עניות שלי: אם זה היה נדלק לפני רבע שעה... זה לא היה שווה... כי בזבזתי רבע שעה יקרה של תאורה על ריק... אבל ככה זה בדיוק מה שרציתי...) אה... איזה אור בסעודה... אגיוואלדיג... אני כבר התרגלתי לאכול בחושך... והנה... ברהמ"א... אני מגיע לברוך... על הארץ ועל המזון... הופה!!! האור נכבה... איזה יופי!!! בבבדיוק בזמן... לא דקה לפני ולא דקה אחרי... הגיע הזמן ללכת לישון... אבל חחחח... ואני לא יודע מתי המאוורר ידלק... טוב... ככפרת עוונות... אני מגיע למטה... לא עוברת שתי דקות... הופה!! המאוורר נדלק... איזה יופי... אין לך מושג איזה שמחה וכו' וכו'... מרוב התלהבות לא נרדמתי שעה... בקיצור: כל השבת כרכתי סביב השעוני שבת... מחך את ידי בסיפוק... איזה הצלחה מסחררת... איזה ניצול מרבי של המצבר הפצפון עד הסוף... בדיוק כשחזרתי משחרית שוב נדלק המאוורר... ושוב נכבה בדיוק בזמן... וכל פעם מחדש זה מילא אותי במצב רוח... והנה... הגיע קרוב לשקיעה והמצבר התחיל להראות סימני גסיסה... עוד שניה הוא נכבה... טוב... הזדרזתי מהר להתחיל סעודה ג' לפני שיהיה פה חושך... ברכתי המוציא וב' עדיין יש אור... שרתי ידי נפש ועדיין יש אור... שרתי קל מסתתר ועדיין המצבר לא נכבה... 20 דקות אחרי השקיעה ואני כמעט מברך ברהמ"א... ובום!!!! המצבר נכבה והשתרר חושך... איזה יופי... איזה סיפוק... תראה... רק עכשיו הוא נכבה... בדיוק בזמן... הייתי מבסוט מכל דקה שהמאוורר עבד... מבסוט מכל דקה שהאור עדיין דלק... ומבסוט מכל דקה מיותרת שהוא לא דלק... הרגשתי לקראת סוף השבת מין תחושה ממלאת כאילו הייתי בנופש בנירוונה... טוב... כעת יש חושך בבית... הלכתי לי לחלון... והסתנוורת... מה יש???

הבית של השכנים מאיר באור יקרות!!!!

פתאום תפסתי את עצמי... **אני** כעת נמצא בחושך... **והשכנים** באור...

אני שבת שלימה בלי מזגן בכלל... **והם???** יש להם מזגן בכל חדר...

לי נכבה כעת המצבר... **ולהם** אין כעת הפסקת החשמל...

ובכל זאת!!!! אני כעת מרוצה עד לב השמים... ו... ו... **והם???** כלום!!!!

אין להם שום סיבה בעולם להיות מרוצים... למה להיות מרוצים? ממה?? האור דולק פה עשרים וארבע שעות... והמזגן 25 שעות... מי חשב אחרת... מי בכלל חושב על אופציה אחרת... **ולא זו בלבד**... תחשוב: לפניך שני בתים בישראל... הבית שלי ושל השכנים... תאר לעצמך שבשני הבתים נכבה פתאום האור לביל שבת... רק מה ההבדל?? אצלי נכבה האור כאמור באמצע ברכת המזון של ליל שבת כי הגיע זמנו... ואני מאושר מזה עד לב השמים שזה נכבה בדיוק בזמן הנכון... **ותחשוב שבדיוק עכשיו!!! מעבר לקיר!!!** הגיע איזה אחיין שובב קטן... וגם הוא שיהיה בריא לחץ על המתג וכיבה רח"ל את האור... מה יקרה באותו רגע?? אוי אוי... תשעה באב... למה?? למה כיבית?? איזה דכאון... כולם מתחילים לפתוח ספרים... אולי יש בכל זאת היתר להגיד לנכרי לבא ולהדליק... צורך גדול... עונג שבת... **אתה קולט מה קורה פה?**

קיר אחד בלבד מפריד בינינו!!! ולשנינו קרה אותו דבר... לשנינו נכבה האור!!! ותראה איזה הבדל תהומי... לי נכבה האור ואני מאושר... יש לי מהכיבוי עצמו עונג שבת... ולהם נכבה האור וזה מעצבן אותם על גבול ההיתר דאמירה לנכרי... **אה... מה ההבדל???** אין יכול להיות שבאותו בנין... קרה אותו סיפור - נכבה האור... ותראה איזה הבדל בתגובות??

נו... מה הפשט בזה??? כאן נפל לי האסימון!!! אני אגיד את זה כעת במשפט אחד... ואח"כ אני אסביר: ככל שאנחנו יותר מסתפקים במועט כך אנחנו יותר חווים את מה שיש... וישא החוויה העיסית והמתענגת שקיימת... ואותו דבר להיפך: ככל שאנחנו מסתפקים במועט ככה אנחנו פחות חווים את מה שיש... **אין!!** הבנת מה אמרתי?? **אני אסביר:**

ברגע שקניתי מצבר כזה קטן... זה פשוט העמיד אותי בפעם הראשונה והיחידה בחיי מול החוויה המתוקה ביותר בעולם ששמה **הסתפקות במועט!!!** אין זה נהיה פתאום חוויה? פשוט מאוד: זה שהיה לי מצבר כ"כ קטן ומצומצם שידעתי שזה מה שיש... והשלמתי עם העובדה שאני "הולך" על זה... זה פשוט גרם לי לחוות את מה שיש!!! כל דקה נוספת של מאוורר היה בה גישמאק מיוחד... הרוח שיצאה מהמאוורר הייתה הרבה יותר חזקה... מורגשת... מרעננת... כל רבע שעה נוספת של אור... שהייתי בטוח שאני אספיק שנים מקרא רק עד שלישי... והנה אני כבר אוהז בחמישי היה לי מזה כזה סיפוק... כזו תחושת הישג... **המועט הזה!!!** הסיטואציה הזו שהעמידה אותי מול ההכרח להסתפק במועט... גרמה לי פשוט להתמקד ליהנות ממה שיש!!! **מעוד רגע** של אור... **מעוד רגע** של

מאוורר... וגם כשזה נכבה... לשמוח שזה קרה רק עכשיו ולא דקה אחת לפני כן... **לעומת זאת:** השכנים שמעבר לקיר שאצלם הכל עובד 24 שעות ביממה... הם לא יכלו באותה שבת ליהנות ממה שאני נהניתי... פשוט לא היה להם את הכלים להתמקד במה שאני התמקדתי... כי היות ויש מזגן 24 שעות... ויש אור 24 שעות... אז הם לא יכולים להתמקד באור שיש ובמזגן שיש... הדבר היחיד שנותר להם זה להתלונן על מה שאין!! על האחייך שכיבה את האור ואין כעת אור וכדו'.

באותה שבת נפל לי האסימון... ופתאום הבנתי את הכל... פתאום הבנתי מה ההבדל התהומי ביני לבין סבתא שלי... פתאום קלטתי אין יכול להיות שני אנשים חיים באותו דור ונושמים אותו אויר... ובכל זאת זה נהנה ויש ושמוח **מכל מה שיש**... וזה מתוסכל **מכל מה שאין**...

פשוט מאוד: הסבים והסבתות שלנו נאלצו בעל כרחם להסתפק במועט!! כל הצרות והיסורים שהם עברו... העמידו אותם מול עובדה שזה מה שיש!! ברגע שאדם מתרגל להסתפק במועט... הוא פשוט לומד להתמקד ולהעריך את מה שיש!! הוא לומד לשמוח ולהתענג ולהתעלס על מה שיש... לחוות בשיא העונג והחוויה את הקורת גג שיש לו מעל הראש... את הפתילה שאפשר לשים עליה סיר ולאכול אוכל מזין ובריא... וברוך ה' אנחנו חיים!!!! הם נשמו את חוויית החיים...

אז כמובן שהדור של הסבתות זו דוגמא די קיצונית... הרי מה סבתא שלי רצתה בשואה?? לחיות!!! זה הכל!!! להתחתן?? זה כבר תשלומי כפל... וילדים?? מי מדבר על זה בכלל... זה כבר תשלומי (כפול) ארבעה וחמשה... והנה... היא זכתה לשרוד את השואה... וזכתה גם להקים משפחה... ואפילו ללדת ילדים... אז נכון שבעלה פתאום נפטר והשאיר אלמנה עם ארבעה תינוקות... אז התשלומי ד' וה' ירדו... אבל יש חיים?? יש ילדים?? אז אני כבר בפלוס גדול... מי חלם על ילדים? אני מודה שאני בכלל חיה... מה הפלא שאחרי כל הצרות עדיין הסבתות שלנו נשארו שמחות... כי ההסתפקות במועט מיקדה אותם במה שיש!!! וכשאתה מתרכז במה שיש... אז אתה חווה את כל מה שיש... והרי יש!!! יש הרבה מתנות טובות משמים... יש עיניים... יש רגלים... יש בריאות... ויש מאה ברכות... מאה פריטים שאפשר לברך עליהם...

רק למה אנחנו לא רואים את כל הדברים הטובים האלו בעיניים??

כי אנחנו בדיוק כמו המשפחה שמעבר לקיר שלי שהמזגן והאור עבדו אצלם 24 שעות... ולכן הם לא יכלו להתמקד ולהתענג ולחוות את מה שיש!!! רק אני... שהמצבר הכריח אותי להסתפק במועט... הוא מיקד אותי לחוות את מה שיש... הבנת את הרעיון?? (אגב: אל תמהר להתלהב ממני ולקנאות בחיים המאושרים שלי... כי סוף הסיפור הוא שכיום אני כבר מחובר לגרנטור ב"ה, וגם אצלי יש 24 שעות אור ומזגן ב"ה... וגם אני כבר לא שמח במה שיש... וחזרתי להתלונן על מה שאין... ואוי ואבוי אם חלילה וחס הגרנטור יפול... ©)

שאיין...

זה נתונים מאוד פשוטים ויבשים... שרק מי שיש לו אינטרס לחשוב אחרת יכול להכחיש אותם... אבל לך הרי אין אינטרס... אתה בין כך נאלץ להסתפק במועט... אז מה אכפת לך להבין את הדבר הפשוט הזה!!

אגב: כאן גם טמונה התשובה לכל אלו שחושבים שלהסתפק במועט זה שחור לבן. וממילא הם לא מבינים: למה היו גדולי ישראל שהיו מסתפקים במועט... ולעומת זאת היו הרבה גדולי עולם שלא אימצו את הדרך הזו... תכל'ס: צריך להסתפק במועט או לא?? **מה התשובה??**

שוב: אין פה איזה איסור!! יש פה שימוש נכון בענייני העולם הזה!!

וברגע שזה עניין של שימוש נכון... כאן יכולים להצטרף עוד כמה שיקולים אחרים שמשנים את התמונה... הנה לך דוגמא ממש קיצונית: רבי הקדוש הוא מצד אחד הסמל והדוגמא לשיא ההסתפקות במועט, שהרי ביום פטירתו הוא הגביה עשר אצבעותיו ואמר לא נהייתי מהעוה"ז באצבע קטנה... **ומאיך!!! הוא בעצמו!** אותו רבי הקדוש היה עשיר מופלג בקנה מידה שלא היה כמותו. והגמ' מפליגה ואומר: שאפילו שומר האורוות שלו היה יותר עשיר משבור מלכא... נו... אין אתה מסביר את זה? זו הרי סתירה מיניה וביה?? **אלא מאי??** אצל רבי הקדוש היה שיקול נוסף של הנהגה של "נהוג נשיאותך ברמה!!" (לא משנה כעת מה זה) ובשביל זה הוא ראה לנכון להתנהג בהנהגה של עשירות... אבל בד בבד! הוא בעצמו היה חי בהסתפקות במועט בדיוק כמו ר' חנינא בן דוסא... הנה לך שהיות והסתפקות במועט זה שיקול ענייני של שימוש נכון בעוה"ז אז לפעמים ההנהגה משתנית לפי העניין... ובאמת יתכן שישנם כאלו שצריכים לסגל הנהגה של רחבות בעבודת ה'... כדי לחפות על התמודדויות אחרות בעניינים רוחניים. בקיצור: זה עניין אינדיבידואלי אבל עדיין תמיד זה יהיה נכון: שהסתפקות במועט זה שיקול מפוכח וערובה לחיים יותר מאושרים... זה הכל!!

מה שברור הוא: שכל מי שרמת המשכל שלו טיפה יותר מהשטחיות העממית מבין וקולט שכמו ששמחה אמיתית לא נקבעת לפי אמת מידה של צחוק מתגלגל או ריקודים על גגות של מכוניות... ככה אושר אמיתי לא נקבע לפי הפרסומות המרהיבות של מנעמי עולם חומריים שזה מה שיעשה אותך מאושר... לקלוט עניין בכאלו דברים לא צריך להיות צדיק... צריך בסה"כ להיות טיפה משופשף... או לחילופין- בעל הניסיון...

אברך יקר: תמשיך לעמול בתורה... אתה לא מפסיד כלום... כלום כלום!! אתה לא מאמין?? אין בעיה... צא לרחוב... תסתכל על הפרצופים של האנשים... תחפש שם את האושר הגדול בעיניי... אני מחכה לך פה... תחזור אלי... תעדכן אותי אם זה נראה לך משכנע...

כמה דוגמאות קטנות ומוכרות מהחיים: אדם שחי בלי רכב... והוא החליט שזה רמת החיים שלו... לא נותר לו אלא לשמוח ולהתמקד **במה שיש!!! שיש** צרכניה חדשה קרובה לבית... **שיש** תחנת אוטובוס נגישה... עוד קו חדש... לעומת זאת: מי שיש לו רכב... הוא כבר לא יכול לשמוח במה שיש... אבל הוא כל הזמן עסוק במה שאין... **שאיין** חניה... **שאיין** פה כביש דו סטרי... **שאיין** לו עצבים לחכות ברמזור...

אדם שמגיע לאולמי ארמונות חן... אוה... **יש** בר גדול... **יש** הרבה שתיה... **יש** אולם רחב ידיים... **יש** תזמורת טובה... יש!!! **למה יש??** כי מישהו פעם אמר לי שבאולמות של החרדים האלו אין כלום... והנה הגעתי **ויש... אבל!!!** כשאתה מגיע לאולם המדופלם שכל מנה עולה 60 דולר... אתה רק מגיע ומיד מתחיל להתעצבן... אמרו לי שיש!!! יש פה אולם רציני... אז איפה?? **איין** מספיק טחניה... **איין** שירות אדיב... **איין** בלינצ'ס- נגמר... אין פה כלום!!! **היה או לא היה???** ככל שאתה נמצא במקום שמסתפק במועט ככה אתה חווה ונהנה **ממה שיש!!!** ולא פוגש את **מה שאיין!!!**

ואני אומר לך... אתה קורא את המשפטים האלו ויתכן שאתה צוחק... זה אולי נשמע מצחיק... אבל למייעשה זה בכלל בכלל לא מצחיק!!! המשפטים האלו נוגעים באחת הסוגיות הכבדות ביותר שמאוד מעסיקות אותנו בחיים... **מה שנקרא אושר!!!** אנחנו משקיעים המון אנרגיות והמון כסף באושר... מה אנחנו לא עושים בשביל שיהיה לנו אור בעיניים... מה כבר לא עשינו בשביל לספק את הנפש הרוטנת והנרגנת שלנו שלא מתמלאת משום דבר... **כאן הנקודה!!!** אנחנו יותר מידי עסוקים במה שאיין!!! וזה מגיע נטו מבחירתנו האישית... שבחרנו להמריא לרמת חיים גבוהה שניתקה אותנו ממה שיש... אין דרך אחרת לחיים מאושרים אלא רק לאמץ אורח חיים יהודי פיקח ולסגל רמת חיים פשוטה שמחוברת וחווה את מה שיש...

אין מטרתו של מאמר זה לשכנע בן אדם שנמצא ברמת חיים גבוהה... שיעשה מהפך ויתחיל לסגל לעצמו אורח חיים חדש... בל נשלה את עצמנו!! אז מה כן?? למי כן מיועד מאמר זה??

לנו! בני האברכים!!! אנחנו שכבר בלאו הכי מסתפקים במועט... מחוסר ברירה... זה לא מגיע אצלנו מבחירה... אלא כורח המציאות העמיד אותנו בפני עובדה שאנחנו במצב נתון של הסתפקות במועט...

וכמובן שלכל אחד מאיתנו בתורו הוא... יש לו את הרגעים של הקנאה... של המחשבה... לו הייתי רוטשילד... אם הייתי יכול להרשות לעצמי הייתי קונה רכב... הייתי קונה וילה... הייתי חי טוב... כל מיני מחשבות כאלו שלא עושות לנו טוב... אז זהו שלא!!! אם אתה כבר בלאו הכי מסתפק במועט... מותר לך קצת להעמיק בנושא ולדעת את האמת האמיתית!!!

זה לא יעזור!!! העובדה והמציאות מוכיחה והחשבון המתמטי הפשוט מכריח שהסתפקות במועט היא הערובה לאושר הכי עסיסי וחי ומרגיש את מה שיש... וככל שאתה מעלה את רמת החיים אתה פשוט מנתק את עצמך ממה שיש... ועסוק מיום ליום רק במה

בפתח הגיליון נשאלה השאלה: מה העניין להסתפק במועט?? לאיזה חלק בידישקייט זה מסונף?? האם זה שייך להסתגפות? לפרישות??

מה התשובה??? לא!!! זה לא שייך בהכרח **לאיזושהי מצוה!!!**

אלא מאי?? תתפלא לשימוע... חלק בלתי נפרד מעבודת ה' זה **שימוש נכון בעולם הזה!!!** ואם תשים לב לרמב"ם יש כמה וכמה פרקים בהלכות דעות שהוא כותב שם באריכות איך להשתמש **נכון** בעולם הזה... הוא לא אומר להסתגף... והוא גם לא אומר לזלול ברעבתנות... הוא פשוט מתווה דרך איך להשתמש **נכון** בעוה"ז!!! והסתפקות במועט זה פשוט **שימוש נכון ומומלץ לחיים תקינים מאושרים בעולם הזה-- וכמובן מתואם עם יעודו ומטרתו להוביל לחיי העולם הבא...!!!**

הרב שטיינמן הסתפק במועט... למה?? כי הוא ידע שזה פשוט לא ריווחי להעלות את רמת החיים... הוא היה פיקח להבין שאם אתה מתחיל לשדרג את רמת החיים... אתה לא מרויח כלום... אתה לא מעלה עוד בדל חיוך נוסף על פניך... אתה רק מוחק אותך... זה הכל...

ופה הבעיה הגדולה שלנו!!! שאצלנו הסתפקות במועט מצטיירת כעומס דת... כאילו יש פה עוד מצוה קשה וממש לא נחמדה שאנחנו מוכרחים לאמץ גם אותה... **אז זהו שלא!!!** אם ככה אתה רואה את ההסתפקות במועט... **אז עזוב... אל תאמץ את זה...** תחיה ברמת חיים גבוהה ותסבול מהתופעות לוואי שלה... ההסתפקות במועט היא נטו המלצה לשימוש נכון בחיים למי שמבין עניין ולמי שמעוניין בכך...

אבל אם אתה לא רוצה... תעזוב... אל תפיל על היהדות תיקים נוספים... תחיה רמת חיים גבוהה... אבל אל תתפלא ששום אושר לא נוסף לך בחיים... אל תגש ליהדות בטענות: למה לא אמרת ל??

וממילא: בחור יקר... אתה שנגשת אלי ונורא נורא הלחיץ אותך שחרדי חייב להיות מסכן כזה... חי בפשטות כזה... **לא!!! לא!!! ממש לא... קבל ביטול...** אין שום בעיה לחיות חיי פאר... אתה יכול לחיות טוב... להעלות את רמת החיים איך שאתה רוצה... זה לא נוגד את היהדות... אבל אל תגיד שהיהדות לא אמרה לך מראש ש. שלא זה מה שיעשה אותך מאושר!

בסופו של דבר כולנו מגששים ומחפשים אושר!!! ויש לפנינו אנשים מהדור הקודם שהיה להם אושר **ולנו לא!!!** ואם אנחנו מעוניינים לעלות על הנקודה כדי לשפר את האושר שלנו בחיים... אז הנה!!!

תזכור את המשפט הבא ותשנן אותו:

ככל שאתה מסתפק במועט ככה אתה יותר חווה **את מה שיש!!!**

וככל שרמת החיים יותר גבוהה... ככה אתה יותר חווה **את מה שאיין!!!**

"למען לא נבוש..." - מושגים בסיסיים בהלכה.

הסיטואציה: אחד האברכים שלומדים בישיבה הזמין אותי לסעודת שבת אצלו בבית... אני מאוד אוהב לאכול סעודת שבת אצל אברכים... זה מזכיר לי את הבית... את האווירה החמימה ואת הצורה של שלחן שבת... ובכן: איזה הלכות אני אולי לא יודע שיתכן ואני פוגש בכלום מקומות??

א אז דבר ראשון: יש הלכה שכמעט אף בחור לא זוכר אותה והיא לא מונחת לו בראש... קוראים לזה: **מצות הדלקת נרות שבת**... כל יהודי מחויב להדליק נרות שבת. והיות ובליל שבת הזה אתה מתכנן לאכול אצל אברך ולא בישיבה, אזי ההדלקת נרות של החדר אוכל בישיבה לא פוטרת אותך, וממילא אתה נחשב לאכסנאי, ואתה צריך להשתתף עם אותו אברך בפרוטה, (או שתתן לו פרוטה, או שהוא יתן למישהו פרוטה שיזכה בשבילך להדלקת נרות... או שתבא אליו הבייתה ותדליק אתה בעצמך... אני בעד... מה אכפת לי: השאלה האם גם המארח בעד? @!!!! או שתדליק בחדר שלך בפנימיה, אבל כאן צריך לברר טוב אם הנהלת הישיבה מאשרת הדלקת נרות בחדר, אל תקל ראש בזה, (החדר שלי כבר נשרף...) מה שכן: מן הרב אלישיב זיע"א פסק: שיש להקל בבחור שתכנן לאכול בישיבה, ופתאום מישהו הגיע וחסף אותו לסעודת שבת, שהיות ובכניסת שבת הוא לא חשב לצאת אז הוא יצא בהדלקת נרות של הישיבה, אבל אם אתה יודע, שאתה עתיד לאכול אצל מישהו, אתה מחויב לנהוג כדן אכסנאי ולהשתתף בפרוטה.)

ב בעל הבית יקר: נקוט האי כלל בידך: בחור ישיבה הוא בחזקת רעב!!! אז אנא... תריץ קידוש כמה שיותר מהר... (עניי מ"ב שער הציצין סי' תרל"ט סק"ד) ואל תשכח: שקי"ל: בעל הבית בוצע (סק"ז ס"ד) וזה לא מגיע בתור כיבוד, אלא "כדי שיבצע בעין יפה", תעקוב כל הזמן אם נגמר הלחם או השתיה או הסלטים, **תדע כלל**: כל מי שהוא בגדר "המצפה על שולחן אחרים" (ביצה לב) יש לו טבע לאכול יותר הרבה כדי לבטח את עצמו, כי הוא לא יודע מתי הוא יאכל שוב...

ג שישאר בינינו... כמה רגישויות של דרך ארץ שבחורים לא כ"כ שמים לב... ולא באשמתם. **א** לא להסתובב בכיבוי: בן אדם שהזמין אותך לביתו לסעודת שבת הוא לא לקח בחשבון שאתה גם שמאי דירות... והוא לא העלה על דעתו שאתה מתכנן להסתובב בכל החדרים. אז בבקשה... **ב** בחחחיים אל תפול על בן אדם לסעודת שבת בלי שהוא בעצמו הזמין אותך, (גם אם אומר לך שזה בסיידר... ואין שום בעיה ולמעשה אתה לא יודע איזה חוסר נעימות גרמת פה מתחת השלחן... ולך תדע מי פה לא מקבל מנה בגללך...) **ד** בתור בחור הייתי נעלב שבמשך הסעודה האברך היה עוסק הרבה עם הילדים שלו... דף קשר... שאלות, הלך להשכיב אותם. רציני לדפוק על השלחן: הלו... שכחת שכבוד קדושותי נמצא פה?? אז תנוו דעתך: זה לא סוד... שגם אחרי שאתה האורח החשוב, פה עדיין האשה והילדים של אותו מארח חשובים יותר ממך, וזה לא אמור להעליב, **ד** **קח בחשבון**: שאל אברך הסעודה אורכת פי שלוש מאשר בישיבה ואתה חייב בזימון!! וגם אם אתם שני בחורים והבעה"ב אחד, ותטענו שלגבי זימון הרי קיי"ל: שאחד מפסיק לשנים בעל כרחו, אתם מבינים לבד שכאן זה חוסר טאקט לנהוג כשורת דין זו. **ה** אם אתה נוהג לעשר כל מה שאתה אוכל או עוד כמה הנהגות לא לגמרי מקובלות ושוות לכל נפש שגרתיות, דבר ראשון: כל הכבוד לך... **אבלו!!!** כל זה בתנאי שאתה יודע לעשות את זה בהכמה ובשקט מופתי באופן שאף אחד בעולם לא ישים לב, אבל אם אתה לא יודע לעשות את זה בשקט ואתה הולך לעשות פה סקנדל... אז אנא ממך: היכבד ותשאר בישיבה לטובת כל הצדדים... בינינו... לא חבל...? בישיבה אתה יכול להרויח יותר קהל צופים... ודו"ק...

רבים העירו על הנכתב בשבוע שעבר שניתן לברך ברכות השבח בישיבה, שישנם פוסקים שכן כתבו או הסתפקו שאולי ראוי לברך ברכת הברקים והרעמים בעמידה, וכל אחד יעשה כמנהגו. שגיאות מי בי'...

קבלת פנים לחתן הזאטוט בן השנה וחצי שכל העיר מוארת באבוקות לכבודו

ברוכים הבאים לכפר שלנו... אנחנו כעת בעיצומו של החורף... בשעה חמש בערב הקב"ה עושה כיבו אורו... ועד שעה שש בערב כולם ישינים... דממה ברחוב!!! כל מי שהיה לו משהו מיוחד לעשות בערב... עשה כבר בצהריים כשיש אור... ולחילופין: כל מי שהיה עייף בצהריים... דחה את השינה לערב כשיש חושך... ולכן עד השעה שש בערב כולם ישינים!!! הגיע השעה 12.30 בלילה... והעויילם מתחיל להתעורר... הבית מדרש מחכה!!!! עיקר רינה של תורה בלילה!!! מי לא רוצה ללכת ללמוד לבימ"ד... מה יש לעשות בבית?? חושך!!! כלום!!! אין מקום יותר מתוק ומושך מאשר הבימ"ד... אבל דא עקא: שמאוד מפיח לצאת לרחוב עם כזה חושך מצרים... וגם הבימ"ד בעצמו... אתה יודע מה זה להאיר בית מדרש שלם?? אתה יודע כמה שמן צריך בשביל זה?? כמה אבוקות?? ועוד כל לילה מחדש?? אין לנו תקציב בשביל זה!!! ואל תשכח... שצריך תאורה גם בבית מדרש וגם ברחוב... מה יהיה?? צריך תקציב גדול של תאורה... ואין לנו לכפר הקטן שלנו...

והנה... השנה הגיע לישוב שלנו תושב חדש בשם ר' אלינות כהן... אדם שקט וצנוע... קבלנו אותו בסבר פנים יפות... אבל עם הזמן התברר שזכינו בכייס... מדובר בתלמיד חכם ועובד ה'... וגם כהן מיוחס... ויש לו דין של חבר... מכל הכפר התחילו להגיע ולתת לו חלה ותרומה גדולה ותרומת מעשר... וגם מכל הכפרים שמסביב שמעו עליו והביאו לו מתנות כהונה... **והנה!!!** יום אחד מגיע ר' אלינות לביהמ"ד... ורואה שכולם מודאגים... הוא ניגש ובריר מה קרה... אז סיפור לו: שיתכן שבחורף הזה הבית מדרש לא יפתח משעה 12.30 בלילה מחוסר תקציב של שמן למאור... והוא יפתח רק משעה 4.00 בבוקר ואילך... **חייר ר' אלינות ואמר: מה הבעיה??** חסר לכם שמן למאור?? זה בסדר!!! **זה עלי!!!** אני מקבל על עצמי לממן את כל השמן למאור לכל החורף הקרוב... הסתכלנו עליו כאילו הוא נפל מהירח... סו"ס ר' אלינות... עם כל הכבוד לך... אתה קצת פרוש מהעוה"ל... אבל יש לך מושג באיזה כמות שמן מדובר?? ואתה יודע כמה השמן היום יקר? ר' אלינות לא נבהל... אני יודע טוב מאוד... ובכל זאת תהיו רגועים... השמן למאור עלי!!! לכל החורף הקרוב.

מה התברר?? שר' אלינות... היות והוא כהן... אז מידי שנה... מיד בתחילת החורף... ברגע שמתחילה עונת מסיקת הזיתים ובית הבד מגיעים אליו כמויות גדולות של שמן תרומה... **אבל טמאה!!!** סו"ס יש הרבה בעלי פרדסים שהם עמי ארצות... והרי גם ע"ה מקפידים על תרומה... אבל הם לא יודעים הלכות טהרה... ומסילא: כשהם מביאים שמן תרומה... הרי הוא בחזקת טמא! ויש דין מיוחד בשמן טמא של תרומה... שאסור לאכול אותו... (כהן שאוכל תרומה טמאה חייב מיתה בידי שמים) אבל מותר להשתמש בו למאור... וזה מה שנקרא "שמן שריפה"! **ואכן מיד בתחילת החורף**... התחילו להגיע לבית של ר' אלינות כל מיני יהודים מתוקים כאלו... יהודים פשוטים... איכרים מכל האזור שלא יודעים מי יודע מה... הם רק יודעים שצריך להפריש תרומה ולתת לכהן... והם שמעו שיש פה כהן טוב. והם מגיעים אחד אחרי השני. כל אחד עם כמה כדים של תרומה. וכמובן שכל השמן הזה מיועד רק בשביל מטרה אחת: **למאור!!** (או לחיסום) תחשוב: המשפחה של ר' אלינות... אברך צעיר עם שתי תינוקים... כמה שמן הוא כבר צריך... ועוד למאור?? גם עוד 5 שנים הוא לא יגמור...

ר' אלינות קרא לשמש של הבית מדרש ואמר לו... תקשיב: אני כהן!! ויש לי פה שמן שמוטר **לי** להשתמש עם זה למאור... **ואני** רוצה מידי לילה בשעה 12.30 ללכת לביהמ"ד וללמוד. הבעיה היא שיש חושך... גם ברחוב... וגם בבית מדרש... **אז הנה!!!** בשביל זה אני נותן לך 20 כדים של שמן... בשביל שתדליק **לי** מידי לילה אבוקות ותאיר את הרחוב ואת הבית מדרש... **והכל ב ש ב ל י ! ! ! ! זכותי!** אני כהן וזה תרומה שלי...

רגע... שאל השמש בהסתנות: ומה עם כל שאר היהודים שגרים פה...? אם כבר הבית מדרש מואר בשבילך - הכהן. האם מותר גם לעוד יהודים לעלות עליך טרמפ ולהגיע לבימ"ד ולהנות מהאור שלך על הדרך?? חייר ר' אלינות ואמר: כן!!! זה **היתר מיוחד בור של תרומה!!!** כלומר: בסתם תרומה אסור לזר ח"ו ליהנות ממנו... אבל כשמדובר בנר?? בנר יש כלל: **"נר לאחד נר למאה"**... ואם הנר הזה כבר נדלק בשבילי - הכהן... אז על הדרך מותר לכל כלל ישראל ליהנות ממנו... ולכן אני מזמין בשמחה את כולם לבא יחד איתי לבימ"ד

הגיע 12.30 בלילה... ולא יאומן... ליהודים הייתה אורה ושמחה וששון ויקר... הרחוב מאיר באור יקר... הבית מדרש מאיר עוד יותר... ועוד במה הוא מאיר?? **בשמן של תרומה!!!** ר' אלינות אמנם יושב כמו כולם ולומד. אבל למייעשה כולנו יודעים שכל האור פה... הכל בזכותו... כולנו נטפלים אליו... לכולנו יש זכות ליהנות מהאור אגביו... כך הכל דפק... במשך חודש חשוון כסליו וחצי טבת... **אבל בשבוע האחרון... אל תשאל מה קרה**... לא... אל תבהל... לא קרה אסון נורא... רק **מה בכל זאת קרה?** ר' אלינות לקה בשפעת... נו נו... לא סוף העולם... זה קורה במשפחות הכי טובות... אבל דא עקא... שאם ר' אלינות לא מגיע לבימ"ד המשמעות היא שאין תאורה!!! כי הרי כל ההיתר שלנו זה רק בגלל שר' אלינות מגיע ונהנה ממנו... אבל אם אנו יודעים בוודאות שהוא לא יגיע... אז אין שום היתר. אז אתמול הוא עוד איכשהו גרר את עצמו לבימ"ד ובקושי... אבל היום היה לו ממש חום גבוה והוא הודיע שכנראה הוא לא יוכל להגיע הלילה... מה יהיה?? זה נהיה שיחת היום... האם בלילה הקרוב יהיה בית מדרש או לא?? בשעות אחרי צהריים הזמין ר' אלינות את השמש למיטת חוליו... ואמר לו בבת צחוק: מצאתי פתרון משעשע!!! הילד שלי יענקי... הוא אמנם תינוק בן שנה וחצי... אבל אל תזלזל בו... הוא כהן!! כהן גמור!!! הלילה הזה אני ממנה אותך להיות הביביסיטר שלו... אתה תקח אותו לבית המדרש... ותתן לו משחקים... ותשמור עליו כל הלילה... ואם ככה... אתה יכול להדליק את התאורה כרגיל... וההכל בשבילנו...

צחוק צחוק... אבל אומר ונעשה... השמש ר' קלמן גמר להכין את האבוקות של כל הרחוב ושל בית המדרש... ו... ואז הוא פנה לביתו של ר' אלינות... **לקחת את החתן!!!** הוא דופק בדלת... וגברת אלינות פותחת לו... ויענקי הקטן כבר מוכן בעגלה עם מעיל וקפוצ'ון... כולו שש ושמח... מחכה ליציאה לטויל השנתי... ור' קלמן שעד רגע זה היה השמש... הנפך ברגע אחד להיות ביביסיטר... הוא לקח את יענקי באישון לילה ברחובה של עיר... ולחש לו באוזן: אתה רואה את כל האור שיש עכשיו ברחוב?? **הכל לכבודך!!!** יענקי הקטן הגיע אחר כבוד לבית מדרש... אח... אשירי יולדת... הוא התחיל לחול ולקפץ בין כל הלומדים... הפעם לשם שינוי אף אחד לא עבר בו... לא אצק עליו... כולם ידעו שהוא פה הבוס!! הכל פה בזכותו... אז רק לשבר את האוזן: האם מעניין אותך מה סוף הסיפור...? סוף הסיפור... שאחרי שתיים פתאום בא הרוג ברגליו... ר' אלינות הופיע בכבודו ובעצמו בביהמ"ד... כולם מופתעים... מה קרה?? הרי אתה לא מרגיש טוב... אל תשאלו... מאז שהשמש ר' קלמן לקח את יענקי שלי... אשתי לא רגועה... מה קורה איתו... לך תדע האם הוא מסתדר איתו... ואולי יוצאים לו קרניים... השמש חייר... אתה צודק... הגעת בזמן... אני באמת עוד רגע משתגע... לשמור על זאטוט לילה שלם... ועוד כהן...? עכ"פ כולנו מאחלים לר' אלינות רפואה שלימה... וגם לנו המשך חורף בריא...

